

1. SZÁM

KOLI NYÚZ

2021.12.13.

TARTALOMJEGYZÉK

• Előszó	3
• Arany esély	5
• Hajnal Noémi: Őszi látomás	6
• Interjú Horváth Normannal	8
• Gloria Victis	13
• Kodály Talent	16
• Hengl Mirella	18
• Szabó Florina	20
• Török Ágnes	21
• Kollégiumi élet	22
• Kő Rómeó	23
• Kolis nutellás bögrés süti	25
• Marcsek Máté	26
• Egy kalóz kaland	32
• A vég szeráfja	54

ELŐSZÓ

Koli Nyúz - a Pécsi Kodály Zoltán Kollégium online magazinja

Nagy szeretettel köszöntjük a kedves Olvasókat diáklapunk nyitó száma alkalmából. Szerkesztőségünk szeptemberben alakult, nyolc érdeklődő, újságírás iránt fogékony tanulóból, akik szeretnék megtanulni a lapszerkesztés csínját-bínját. Minden tagunk külön egyéniség, saját világlátással, stílussal és érdeklődési körrel, így, bízom abban, minden olvasónk megtalálja a neki kedves szerzőt, és nyomon követi szárnypróbálgatását és fejlődését. Persze, van mit tanulnunk, tanulnom magamnak is. Hiszek a csapatomban, remélem, egyre jobbak és jobbak leszünk, és tavaszra egy még színesebb újsággal rukkolhatunk elő.

Várjuk azok jelentkezését, akik kedvet kaptak az újságíráshoz, hogy cikkeikkel, novellákkal, filmkritikákkal, fotókkal, képregénnyel, verssel, novellákkal stb. tovább bővíthessük az újság tartalmát.

Jó kikapcsolódást kívánunk!

Tóth Szilvia tanárnő, főszerkesztő

Szerkesztőségi tagok:

- Hengl Mirella
- Füke Rebeka
- Kő Rómeó
- Tóth Virág
- Fenyvesi Szabina
- Hajnal Noémi
- Kálnay Gergely
- Antal- Csók Hunor

Kivitelezés:

- Kodály Team

ARANY ESÉLY 2021

Az Arany esély egy olyan program, amit mindig ősszel rendezünk meg, s amely főként a 8.osztályosoknak szól, de e mellett 6-7. osztályosok is szívesen csatlakoznak hozzá.

Hogy mi is az Arany esély? Ez igazából egy nyílt nap azoknak a diákoknak, akiknek az érdeklődését felkeltette az Arany János Tehetséggondozó Program.

dén hatalmas szerepet kaptam a program lebonyolításában, hiszen én voltam az egyik személy, aki segített az iskolában a nyílt nap levezénylésében. A kollégiumi felkészülésből is kivettem a részem, a fogadó plakát elkészítésében is segédkeztem. Személyes tapasztalataim alapján szeretném bemutatni nektek kedves olvasók ezt a nagyszerű programot.

Az eseményre 2021.10.13-án került sor. A programok a kollégiumban kezdődtek, ahol nevelőink és néhány AJTP-s kollégista társunk szeretettel várták az érkező általános iskolásokat és szüleiket vagy a kísérő pedagógusokat. Mikor már mindenki megérkezett, Dobrás Éva igazgatónő és Mogyorósi Tamás programgazda megtartották beszédüket. A diákok betekintést nyerhettek a kollégiumi életbe, megnézhatték a fürdőket, teakonyhákat, a fiú- és a lányszobákat és a tanulásra alkalmas termeket is.

A kollégiumi menzát is kipróbálhatták, hiszen az ebédet is mi biztosítottuk számukra. Ebéd után különféle állomásokon próbálhatták ki magukat a vendégek.

Ezen kollégista társaink érdekesebbnél érdekesebb feladatokkal várták az érdeklődőket. Voltak olyan állomások, amelyek a vendégek sporttal kapcsolatos képességeit tették próbára, de ezek mellett lehetett társasozni, zenélni és kerámiázni is. Nevelőink mindent megtettek, hogy a vendégeink jó élményekkel távozzanak tőlünk. Az állomásos programsorozat 13:00-ig tartott, innen a kisdíákok rengeteg élménnyel és baráti kapcsolatokkal távoztak. Az iskolai program 13:30-kor kezdődött, amelyben szintén kollégista társaink mutatták be a diákoknak az Arany János Program szépségeit.

Szerintem nagyon jól sikerült a nyílt nap. Miközben néztem a távozó vendégek szemét, láttam bennük azt a csillogást, amit annak idején az én szemeimben is láthattak.

Fenyvesi Szabina

9.a/10.csoport

HAJNAL NOÉMI

Hajnal Noémi vagyok a 12-es csoportból. Tizenhét éves vagyok. Tizenhárom éves korom óta írok verseket, de a művészet más ágai is nagyon tetszenek. Szeretek rajzolni és festeni is. Azt gondolom, hogy a művészet átsegítheti az embert nagyon sok lelki problémán, és emellett örömet okoz.

Őszi Látomás

Sétálok a fák között. Későre jár.
Kicsit hűvös a szél.
Minden szellő arról beszél
hogy megdermedt a nyár!

Hullik a levél.
Ropognak az ágak a talpam alatt.
Most az erdő mesél :
Árva lelked egyedül maradt.

Pislákol egy lámpa, kiérve a sűrűből.
Hogy lehet?
Egy más ösvény a gyűrűből
éppen ide kivezet?

Megérintett egy illatos fuvallat.
Arcán mosoly, s nyújtja kezét :
Lelked többé nem árva, s e varázslat
örök pecsét.

INTERJÚ HORVÁTH NORMANNAL

- - Miként és milyen szempontok alapján választottad ki a diákönkormányzat új tagjait?
- - Bárki csatlakozhat hozzánk! Még mindig nagyon szívesen várunk diák önkormányzati tagokat, akik affinitást éreznek magukban arra, hogy egy közösségért tegyenek, szervezzenek, hogy a kollégiumunk szebb és jobb legyen.
- - Mi késztetett arra, hogy képviseld diák elnökként a kollégiumunkat?
- - 2018-ban nem értettem egyet az akkori diákönkormányzat vezetésével, ezért elindítottam egy petíciót, hogy váltsuk le a diákönkormányzatot és indítsunk elnökválasztást. Nagyon sokan aláírták és jóváhagyták ezt. Akkor már úgy gondoltam, hogy én is képviseltem magam.

Október 3.-án lezajlott a választás. Úgy éreztem, nehéz csata lesz, de nem így lett. Amikor kihirdették az eredményt, elképesztő boldog voltam, mert a diákság nekem szavazott bizalmat. Ugyanakkor meg is ijedtem. Soha nem voltam diák önkormányzati tag, azt se tudtam, ez mi fán terem, és azzal sem voltam tisztában, mi is az elnök feladata. Én soha nem szerveztem, de úgy érzem, az évek alatt egész jól belejöttem. A diákság készítetett arra, hogy elnök legyek, az a cél vezérelt, hogy egy jobb helyet teremtsék nekik.

- - Mit szimbolizál számodra a kalap?
- - Az első kalapomat talán 9.-ben kaptam anyukámtól, amikor ide jöttem. Emlékszem, decemberben mentünk el együtt az Árkádba, és úgy rémlik, Mikulás-ajándék volt. Idővel aztán elhasználódott, és gondoltam, veszek egy újat. Miért is ne? Mára annyi kalapom lett, hogy úgy érzem, szinte a védjegyem. Nagyon szeretem, mert öltöztet, mert mindenhez megy és nagyon praktikus, hisz nem kell megcsinálnom a hajam.

- - Van e már olyan személy, akit méltó elnöknek gondolsz, miután te elmész?
- - Ez egy nagyon izgalmas kérdés. Ha ezt tavaly kérdezték volna, azt mondom, hogy nincs. De most, hogy látom az új tagokon, mennyire akarják ezt csinálni, azt mondom, van. Dominik az alelnököm, vele nagyon jóban vagyunk. Abban állapodtunk meg, hogy együtt kezdjük és együtt is hagyjuk abba.
- - Hogy gondolsz vissza az elmúlt négy évre?
- - Úgy, hogy csodálatos volt minden perce. A nagyszabású programok, amiket soha életemben nem gondoltam volna, hogy meg tudunk csinálni, valami egész hihetetlenek. Szentül hiszem, hogy nincs az országban még egy olyan diákönkormányzat, mint a miénk: akik ennyi mindent beletettek volna a programokba. Benne van szívünk-lelkünk, pontosan, precízen dolgoztunk. Az, hogy a Gyermekklinikának segíteni tudtunk, csodálatos érzés.

- - Hogy éled meg azt, hogy el kell menned és hátra kell hagynod az elmúlt négy évet?
- - Nagyon nehezen. Félek és irtózom az elmúlástól. Sokszor mondom, hogy nem félek semmitől, de közben azért ez nincs így. A négy év az nagyjából 1400 nap, és én ennyit töltöttem azzal, hogy a diákönkormányzatot működtettem. Rossz belegondolni abba, hogy ez június 15.-e után nem így lesz, és teljesen megváltozik az életem, ezt itt kell hagynom, innen ki kell lépnem. Nyilván ennek így kell lennie, de nagyon nehéz lesz.

- - Addig is: hogy zajlanak a gyűlések? Mennyire vagy megelégedve az új tagok munkásságával?
- - Jó hangulatban zajlanak a gyűléseink. Elképesztő az az erő, amit az idei diákönkormányzatban érzek. Talán az elmúlt négy év egyik legsikeresebb éve elé nézünk, és ez az új tagoknak is köszönhető. Mindig van egy csapat a programjaink mögött, akik kimagaslót alkotnak. Most a Talentre is gondolk. Én nagyon szeretek szervezni, de mellettem van egy komoly csapat, akik olyan pontossággal végzik a munkájukat, hogy az valami hihetetlen
- Interjú: Füke Rebeka

GLORIA VICTIS

- Idén részt vehettem a Gloria Victis történelmi vetélkedő középdöntőjén, amit Budapesten tartottak. Ez egy olyan verseny, amit minden évben középiskolásoknak szerveznek, és egy programsorozat is követi, amin középiskolások és egyetemisták is részt vehetnek. Ilyenkor az egész országból érkező, sőt országhatáron kívül élő diákok is együtt ünneplik az '56-os forradalmat. Számomra hatalmas élmény volt a verseny és a színes programok sora is.
- Október 21.-én indultunk a kollégiumból Budapestre. Mikor megérkeztünk, elfoglaltuk a szállásunkat. Vacsora után megnéztük a Néma forradalom című filmet. Rám nagy hatással volt, nem mostanában láttam ehhez fogható alkotást. Ezúton is ajánlom mindenkinek.
- Október 22.-e a középdöntő napja. Reggel korán indultunk a szállásunkról a verseny helyszínére, a Műegyetemre. Kicsit féltem attól, hogy a tudásom nem lesz elég, hiszen két, nálam idősebb diákkal voltam egy csapatban. Izgultam is, mert még sosem vettem részt hasonló színvonalú versenyen. Odaértünk, megkaptuk a feladatlapot. A csapatom nevében mondhatom, hogy extra nehéz volt, de ennek ellenére mi megtettünk minden tőlünk telhetőt. A félelmem indokolatlan volt, mert én is ugyanúgy ki tudtam venni a részemet a munkából, mint a társaim. A verseny után egy '56-os ünnepségen vettünk részt.

- A műsor után a Műegyetem előtt gyülekeztünk, itt fáklyákat is kaptunk. Mikor 16 óra lett, meggyújtották az első fáklyát, és elindult a tűzátadás. Pár perccel később már nagyjából ezer-kétezer fáklya égett és megindult a tömeg a Bem tér felé. A téren ismét egy ünnepség fogadott minket. Ezek után minden diák buszra ült és egy titkos koncertre indult. A koncert előtt pár másodperccel derült ki, hogy kik is fognak fellépni.
- A Margaret Island hatalmas bulit csapott, ahol mindenki nagyon jól érezte magát. Mindenféle gátlás nélkül, felszabadultan bulizott a hatalmas diáksereg. Ez a program egy tökéletes nap tökéletes zárása lett.
- Október 23.-a a döntő napja. Csapatunk sajnos nem jutott be, viszont végignézhettem a döntőt. Számomra ez is nagy élmény volt, hiszen jókat tudtam nevetni egy-egy vitán vagy éppen csodálkoztam a feladatok sokszínűségén. A döntő után elindultunk vissza Pécsre.

- Hihetetlen élményben volt részem. Sosem gondoltam volna, hogy egy verseny ennyi emléket fog okozni nekem. Így a végén szeretnék köszönetet mondani felkészítő tanárunknak a sok belénk fektetett idő és energia miatt. Köszönünk mindent, Lajos tanár úr!
- Írta: Fenyvesi Szabina 10-es csoport

KODÁLY TALENT

- Immár 3. éve szervezte meg a Kodály Talentet Horváth Norman, a Pécsi Kodály Zoltán kollégiumának Diákönkormányzati vezetője.
- - Mi is az a Kodály Talent?
- A Kodály Talent egy tehetségkutató. A lényege, hogy a feltörekvő, felfedezetlen diák művészeket megtaláljuk és ápoljuk a tehetségüket.
- - Milyen volt az idei Talent?
- Összeségében nagyon izgalmas volt, láthatunk szebbnél szebb produkciókat: táncos lábú előadókat, énekeseket, próza- és versmondókat, zenészeket, színészi játékokat és sok egyéb színes produkciót. Zsűritagjaink:
- Horváth Norman - A Talent szervezője
- Poór András - a ByeAlex és a Slepp basszusgitárosa
- Dergecz Fanni - az MTVA szerkesztő riportere
- Zoller Zsolt - zenész

- Az előválogatást minden intézmény és iskola saját magának szervezte. A döntő ta Pécsi Apáczai Nevelési Központban rendezték meg.
- Támogatóink között szerepelt a Pécsi Rotary Club és még sokan mások.
- Idén nagyon jól éreztük magunkat és kiválóan szórakozunk. Reméljük, jövőre is sikerül megszervezni a Kodály Talentet, mert: A művészet kincs.
- Interjú: Bőjtthe Panni Georgina

HENGL MIRELLA

Sziasztok kedves Olvasók!

- Engem Hengl Mirellának hívnak és 15 éves vagyok. Dunaföldvárról jöttem, a Művészetibe járok. Nagyon szeretek rajzolni, grafika szakos vagyok a 9.b képzős osztályban. A rajzolás mellett, bár olvasni nem annyira, de írni nagyon szeretek. Most egy krimi- és egy fantasy-regényt írok, amit megosztanék veletek az újságban. A címe: Egy Kalóz Kaland. (Általában a könyveimet a Wattpad-os oldalamon osztom meg, az illusztrációkat hozzá pedig instagram-on.) Ezek mellett még azért van sok más ötletem, a napokban kezdtem el egy képregény sorozatot, amit nem tudom milyen gyakran tudok folytatni.
- Szeretek emellett még illusztrálni és minden új dolgot kipróbálni. A jelenlegi érdeklődési köröm az animáció készítés. Imádok zenét hallgatni és animéket nézni. Bár alaptól nagyon csendes vagyok, azért tudok beszélgetni is, olykor túl beszédes is vagyok. Nem szokásom elítélni senki se semmiért. A rossz tulajdonságiam közé tartozik a lustaság és a feledékenység, valamint, ha nincs ihletem, akkor képtelen vagyok írni. Az, hogy szeretek enni pedig nem tudom eldönteni, hogy jó tulajdonság vagy sem, de szeretek.

- Mivel nem érzem magam teljesen szociálisnak, így interjúkat nem nagyon szeretnék készíteni, de szívesen írok, színesítem képekkel és sok mással az újságot lehetőség szerint. Amit várhattok tőlem az újságban az a könyvem és a hozzá készülő illusztrációk. És ha egyszer oda jutok, akkor a képregényemet is szívesen megosztom veletek.
- **Egy kalóz kaland** (prológus) **31.** oldaltól tekinthető meg.
- **A vég szeráfja** pedig az **53.** oldaltól.

SZABÓ FLORINA

- **Belső fájdalom**

Már nem idebent érzem őt,
idegszálaimban dobogó kő.
Porcelán lelkem ne törd el,
kérlek, ne szórd szerte.
Inhalátort vajon kitől kapok,
létedtől némán fuldoklok.
Te vagy mérge világomnak,
rájöttem rég álmaimban.

- **Kikopott festék**

Kimosom hajamból a kéj vágyait.
Kiszárítom fürtjeimből emlékeid.
Kifésülöm hajam boldog pillanattal
Kifestem fürtjeim vágyaimmal.

TÖRÖK ÁGNES VERONIKA

• Őszre jár

Süvít még kint a hűvös, őszi szél,
Mely elaltatja a mélabús világot.
Álom ébred újra mindennek szemére,
Őszre jár, madár nem dalol a fákon.

Perzselő nyár volt még túl az álmokon,
És üvöltve zengi a lángoló szerelem,
Hogy heves szíve szerteszét hullott már,
S a nesztelen szél is ordít körülötte.

Vöröslő alkonyban vágyódtam egymagam,
Reméltem egy dalnak csendes ébredését.
Mely fájón súgja fülembe a boldogtalanságot,
Majd meséli hangtalan az ősz neszét.

Gyötrődő szívemet kínozza a magány,
Mely szótlantul szívembe ír egy zenét.
Így ismerem már édes mosolyát,
Mi minden percben hangtalan mesél.

KŐ RÓMEÓ KOLLÉGIUMI ÉLET

- Harmadik évemet töltöm ebben a kollégiumban. Az elmúlt időszak alatt nagyon sok mindent megtanultam és megéltem. Már két olyan szalagavatón részt vettem, amelyek nem az enyémekek voltak. A kollégiumi élet során nagyon fontos megtanulni empatikusnak és tisztának lenni. Senki sem szeretne egy olyan szobatársat, aki nem törődik a körülötte levő emberekkel és nem képes együtt élni velük. Szintén fontos a jó szobatársi kapcsolatok kialakítása, ez a barátság nagyon jól jöhet a kollégiumi táplálkozás során. Például, ha a szobatársaiddal főzöl, sokkal olcsóbban jöttök ki és sokkal többet tudsz spórolni, ami a kollégisták számára fontos szempont. Vagy akár nagyon jó viszony esetén bedobhattok mindent a közösbe. Barátságos viselkedéssel rengeteg fölösleges kiadástól szabadulhatsz meg.
- Én úgy gondolom, hogy a legjobb szobatársakat kaptam, mivel mi mind empatikusan és egyenlően viselkedünk és törődünk egymással.

KŐ RÓMEÓ

• Lángok

Akárhányszor rád tekintek,
Bennem millió pillangók keringnek,
Az érzés, melyet irántad táplálok
Felgyújt, bennem elindulnak a lángok.

Olyan közel vagy, s mégis oly messze,
Mint erdőben friss szél halk nesze,
Egy álom, melyet újra átélek,
Érzem, tőled nem szabadulok, míg élek.

Akárhányszor rád nézek, előnt ez az érzés,
De magamban nem tudom, megértem e kérdést.
E méreg, mely elfojt s mégis táplál,
Azt kívánom, bárcsak mellettem állnál.

Bár nem veszel észre, eszem megáll,
Az érzés, melyet irántad táplálok, belém áll.
Minden egyes vércsepp, melyet miattad
szenvedek
Elgondolkodtat, hogy esetleg veled tévedek?

• Piros fények

A vér pezseg,
Arcunk megmered,
Kezem a fájdalomtól remeg,
Kérlek, ne hagyj itt!

Tekintetteddel magadhoz láncolsz
Ez az érzés álom vagy valóság?
Tetteid sodrásával felém táncolsz,
Kérlek, csak hagyj itt!

Meguntam , ne játsszunk tovább!
Ez a láz, melyet okoztál, fáj
Itt hagylak téged inkább,
Mindketten lépünk! Várj!

Egyedül a padlón fekve,
Az hiszem én vesztettem,
Nézek a sötét plafonra meredve,
Miért hiányzol ennyire?

KOLIS NUTELLÁS BÖGRÉS SÜTI

- **Hozzávalók:**

1db tojás

1ek kakaópor

2ek nutella

ízlés szerint porcukor

- **Elkészítés:**

Egy kisebb tálban, villával összekeverjük a tojást és a kakaóport, majd hozzákeverjük a Nutellát. Miután alaposan elkevertük, öntsük bele egy nagyobb bögrébe.

Helyezzük a mikróba 1,5-2 percre. A sütemény kb. egy percnél kissé megemelkedik, de nem szabad hamarabb kivenni. Ha megsült, borítsuk rá egy tányérra, díszítésnek rakhatunk rá nutellát, vagy megszórhatjuk porcukorral.

Kő Rómeó receptje

MARCSEK MÁTÉ

- **Marcsek Máté 11. évfolyamos, zongora szakos diák. A bajai Petőfi szigeten, a rendezvénytéren az Edda Művek csapatában a Hűtlent kísérte. Vele készített interjút Antal- Csók Hunor.**

- **Mi motivált a zenélésben? Milyen út vezetett a sikerig?**

- Édesapám gyerekkorában elkezdett harmonikázni, mellyel, ha ideje engedi, mind a mai napig foglalkozik. Nem sokkal a születésem után vett egy szintetizátort is, amelyeken főleg operetteket játszott, bár ő is mindenevő zenei téren. Odaultem mellé szintetizátorozni és én is pötyögtem. Örültem, hogy meg tudom szólaltatni a hangszert. Demjén Ferenc Honfoglalás című darabja volt az első olyan dal, amiknek tudtam és ismertem az akkordjait. A szüleim kisiskolásként beíratnak a bonyhádi zeneiskolába, ahol első osztályosként még csak szolfézszt tanultam, aztán második osztályban kezdtem el zongorán tanulni. Ekkor a zongoratanárnőhöz viszonylag sokan jelentkeztek felvételizni, de csak engem vettek fel, amiért szintén nagyon hálás vagyok neki.

Felmerült még hangszertanulás szempontjából a klarinét is, de valahogy úgy éreztük, hogy a zongora lesz a jó választás, ez így is lett. Mind a szolfézs és mind a zongoratanárom borzasztóan kedves, gondoskodó, támogató és megértő volt. Velük a mai napig tartom a kapcsolatot, sikereimről, fellépéseimről, de akár kudarcaimról is beszámolok nekik; hiszen ők hozzá tudnak ezekhez szólni és motiválnak is. Nyolcadik osztályban döntöttem el, hogy zenével szeretnék foglalkozni, bár korábban kellett volna, mert így este sokáig ültem az iskolában, és zongoráztam, hogy kellően felkészült lehessenek a felvételihez. De természetesen ezt is óriási örömmel csináltam és beletettem minden tölem telhetőt. Amikor bekerültem a középiskolába, rájöttem, milyen jó ott a légkör, és a zenélés is milyen fantasztikus tud lenni.

Ha lesz választási lehetőségem, inkább a könnyűzenével szeretnék foglalkozni, az valamiért sokkal közelebb áll hozzám. Viszont a klasszikus zene az alapja ezeknek is, ezért terveim szerint el szeretnék végezni egy zenei egyetemet is. Esetleg zongoratanárként is el tudnám magam képzelni, mert a megszerzett tudást tovább szeretném adni a zene iránt érdeklődőknek. Sajnos a könnyűzenészeknél nem pusztán és nem csak a tudáson múlik a dolog, hanem a menedzselésen, a szerencsén és a helyezkedésen. A klasszikus zenében a technika, a tudás a fontos, viszont ott is számíthatnak a kapcsolatok, és a nagy tehetség akár rövid idő alatt koncerteket adhat, rendezvényeken léphet fel. Szóval mindkettő műfajban lényeges a jókor lenni jó helyen.

• **Hogyan jutottál el odáig, hogy az Eddával fellépj?**

- Már két éve nagyon aktívan halgatom az Eddát. 2019-ben Bonyhádon egy rendezvényen, még kezdőként fel tudtam lépni a zenekarommal. Az Edda Művek is fellépett azon a rendezvényen, és mivel más zenés produkció nem volt aznap, én úgy fogom ezt fel, hogy mi voltunk az együttes előzenekara, még ha nem is közvetlenül előttük szerepeltünk. Amikor elkezdtek játszani, azonnal bevonzottak engem. 2020 nyarán el szerettem volna menni egy Edda koncertre, viszont a vírushelyzet ezt nem tette lehetővé, csak ezen a nyáron kerülhetett sor erre. A koncert előtt, otthon a youtube-on folyamatosan halgattam a számaikat, és amikor a Hűtlen című számhoz értem, rájöttem, hogy ennek tudom is a kíséretét, elég jól levettem a zongoraalapot. Eszembe jutott, milyen is lenne, ha én is részese lehetnék egy ilyen élménynek, hogy én is ott lehetnék élesben egy nagy színpadon, hatalmas tömeg előtt és lekísérhetném Attilát ebben a számban. Kapcsolataimnak köszönhetően sikerült is leszervezni ezt az egészet annak ellenére, hogy egy zenekari megállapodás szerint az Edda nem fogad vendégzenészeket. Attila mégis belement ebbe, amiért én nagyon tisztetem őt, és életem végéig hálás leszek neki. Vaktában elvállalta, előtte nem is hallott engem játszani.-

- **Milyen volt velük együtt dolgozni?**

- A legizgalmasabb az volt az egészben, hogy nem volt semmilyen beállítás a koncert előtt.

Beledobtak a mélyvízbe, amikor ez a szám jött. Egyik délután pont a Hűtlent gyakoroltam, vártam, hogy hív a billentyűsük, Gömör Zsolti, akit nagyon tisztetek, hiszen Alapi Istvánnal, az Edda Művek gitárosával, ő írja negyven éve a slágerek zenéit, és ő hangszereli szinte az összeset. Egy ismeretlen számról viszont helyette maga Pataky Attila hívott fel.

Mondta, hogy megadja nekem a közös fellépés lehetőségét, arra hivatkozva, hogy van két gyereke, és tudja, hogy ez mekkora dolog lehet egy ilyen feltörekvő fiatal zenésznek. Viszont az elején még elég reménytelennek látszott ez az egész. Megbeszéltük, hogy a 21 órakor kezdődő koncert előtt 19.45-kor a zenekari sátnál vár minket. Kérdeztem tőle, lesz-e valami beállítás, de ő azt mondta, nem, nem lesz ilyesmi. Igazából a közös munka ott kezdődött élesben, a színpadon. Ez volt egyben a próba is.

- **Milyen érzés volt színpadon lenni?**

- Az Eddának elképesztően nagy a rajongótábora, a fülükben van a dallam. Csak utólag gondoltam bele abba, hogy mi lett volna, ha ledermedek, mert bármilyen művészi szakmában, bármennyire érzi magát felkészültnek az ember, sajnos benne van a pakliban, hogy jön egy rövidzárlat. Szüleim elmondása szerint jobban izgultak, mint én, pedig bennem is volt egyfajta megfelelési vágy. Az leírhatatlan érzés, amikor az első akkordot leütöd, és egyből ujjongva tapsol a közönség. Amikor egy Edda himnuszt, az egyik legismertebb Edda számot veled és Attilával énekelnek, az valami hihetetlen. Ennek az egész élménynek a feldolgozása a mai napig tart. Nem mellésleg Edesapámnak és Edesanyámnak is szívből hálás vagyok, mert ők tényleg támogatnak mindenben, így ebben is.

- **Hogy érzed, amióta felléptél az Eddával, az emberek másképp néznek rád? Egyáltalán: eljutott-e hozzájuk a hír?**

- Amikor másnap felkeltem, kisebb hezitálás után kiraktam a Facebook oldalamra a videót. Kár lett volna nem kitenni. Szóval ezen a videón keresztül elég sok emberhez eljutott a hír, de szüleim is meséltek róla ismerőseiknek.

A koncert után egy huszonöt-harmincéves Edda fan odajött hozzám és autogramot kért. Itt belekóstolhattam a sikerbe. Viszont nem is hiányzik, hogy emiatt másképp nézzenek rám az emberek. Nagyon jól esik, ha valaki erről kérdez és eszméletlen nagy izgalommal beszélek róla, de nem kell, hogy emiatt más embernek lássanak. Örületes is lenne, ha emiatt mindenki hirtelen csak bálványozna... szerintem nem tudnék vele azonosulni.

- **A jövőben tervezed azt, hogy celeb legyél?**

- Ezt nem lehet tervezni és szerintem nem is kell, majd úgy hozza az élet, ahogy szeretné. Vannak olyanok, akik azok szeretnének lenni, sajnos rajtuk meg is látszik ez a szándék. Az, hogy celeb, úgy gondolom, hogy egy nagyon tág fogalom, amelybe a zenéhez nem értő emberek is beletartoznak. Nagyon tisztellem és becsülöm azokat a sikeres, igényes előadóművészeket és zeneszerzőket, akikből sajnos már egyre kevesebb a világon. Abszolút retro beállítottságú vagyok, leginkább retro zenéket hallgatok, a régebbi hírességeket, előadóművészeket jobban szeretem. Nekik nem volt semmiféle celebbé válási vágyuk, csak csinálták, amit szerettek hatalmas szenvedéllyel (szerencsére a mai napig csinálják is), és az embereknek ezzel valami olyan pluszt adtak és adnak, aminek hatására elképesztő sikerre tesznek szert. Én valami ilyesmit szeretnék elérni, szeretnék adni valami olyat az embereknek, aminek hatására többnek érezhetik magukat, ami jól esik a lelküknek és a szívüknek, hiszen a zene az egyik legmagasabb szintű rezgésforma lehetőség átadni és közvetíteni érzelmeket.

- **A későbbiekben saját zenekart szeretnél vagy becsatlakoznál egy meglévő zenekarba?**

- Saját zenekarom van a The Dandeline, két éve alakultunk, közeli sulis ismerősökből raktuk össze, viszont a többiek nem zenei pályára mentek tovább. Az elmúlt fél évben kicsit jobban beindultunk a zenekarral, 2 év alatt 6 koncerten játszottunk. Már nem csak nyáron lépünk fel, hívtak minket különböző rendezvényekre ősszel is: Szekszárdon és Závodon játszottunk. Az elején volt, hogy magunknak szerveztünk koncerteket, akkor mindig mindent nekünk kellett kivinni, de akkora szertárunk még nincsen, hogy csúcsminőségű hangzást tudjunk kihozni két beltéri hangfalból, viszont így, hogy hívnak minket, sokkal könnyebb a dolgunk, mert csak a hangszereket kell vinni, a többi felszerelésről a technikuskok gondoskodnak. Van két saját számunk is, de tervben van több is. Dolgozgatunk és várjuk a felkéréseket. Ezek a számok youtube-on is fent vannak, bárki számára meghallgathatók (Néma világ, Még nem mondtam el). Mikor az Edda Művek előtt játszottunk Bonyhádon (a Tarka Fesztiválon), ezzel a csapattal léptem fel, és ez volt az első kültéri nagyszínpadon történő szereplésünk. Ahhoz még nem volt bátorságom, hogy énekeljek, eléggé mutálós időszakomban voltam. Mostanában a gitárosunkkal viszont egyre jobban be tudjuk tölteni az énekesi szerepkört is.

- - **Hogyan motiválnád a fiatalokat, milyen tanácsokkal látnád el őket?**

- A zenei pálya az a műfaj, amiből némi feltétlenül lehet meggazdagodni, viszont azt csinálhatja az ember, amit szeret és ami iránt érdeklődik, lényegében a hobbi a munkája. Ki kell alakulnia egy zenei ízlésnek, amitől senki sem tántoríthatja el őt. Aki szereti a zenét, bátran álljon ki amellett a stílus mellett, amit ő a jövőben képviselni szeretne. Ha pedig elég nagy szenvedéllyel, odaadással és kitartással csinálja, beletesz nagyon sok melót, akkor az már fél siker. Én a belefektetett munkában, a rászánt időben hiszek. A legfontosabb a gyakorlás, gyakorlás, gyakorlás.

A dolgok egy része rajtunk múlik, egy része megtörténik velünk; figyeljünk arra, ami rajtunk múlik és csináljuk azt, amit szeretünk, legyenek céljaink és merjünk nagyot álmodni.

HENGL MIRELLA

EGY KALÓZ KALAND

Szép reggelre ébredt a legénység ma is azon a hajón, mely nemsokára kiköt Chiasa szigetén. A nagy vitorlás teste friss fából készült, még csak 5 éves, és magát a hatalmas fehér vitorláit a szél kellemesen fújja a sziget felé vezetve. Ezen a hajón utazik Azuma is, aki fáradtan törölgette álmos szemeit, amint felkelt nem túl kényelmesnek mondható ágyáról. Maga az ágy egy kisebb kabin jobb oldalán helyezkedett el, a másik oldalon pedig egy pici asztal, amihez egy fa szék is tartozott. Az ajtóval szemben pedig egy ablak és a felett egy kép díszelgett. A fiú még ekkor igencsak álmos volt, ám nem volt sok ideje magához térni, mert egy szempillantás alatt hangzavar ébresztette fel igazán, amit a kapitánya okozott, ki nagy lelkesedéssel rontott be a fiú szobájába egy papírtekerccsel. Azuma megdöbbenten figyelte Akemi kapitányt, ahogy az nagy hangjával köszöntötte a most kelőt. A kapitány arany-sárga haján csak úgy megcsillant az ablak felől beérkező nap fénye, amihez sötétkék kabátja és kalapja pont passzolt.

- Azuma! Mit lustálkodszt itt?! Nagy híreim vannak, úgyhogy kapd össze magad! - kezdte.

A fiú bólintott, majd lassan felállt, és újfent feljebbvalójára tekintett kissé kérdően. De mivel látta, hogy az előtte álló személy csak arra vár, hogy ő kérdezzen rá arra a bizonyos „Nagy hírre”, így kénytelen volt összekaparni egy mondatot, mely rövid, és tömör. Nagy álmosága közepette azért csak eszébe jutott valami. Igazság szerint semmi baj nem volt Azuma-val, hiszen egy nagyon okos gyerek, csak hát a lustasága az hihetetlen, ezért sokszor kissé kómás és nehezen tud megfogalmazni bármit is reggelente. Világoskék haja tiszta kóc volt, és kékes-lilás szemeiből a fáradtságot lehetett kinézni. A szokásos, szürke pólóját viselte; kívül sötét szürke, belül sárga kabátjával; fekete nadrágjával és szintén fekete cipőjével.

- Milyen hír? -kérdezte, s ezzel, a részletektől eltekintve, egyből a lényegre tört.

Ám balszerencséjére a kapitány asszony nem volt olyan csendes, inkább bőbeszédű, így, ha kellett, ha nem, a részleteket sem hagyta ki mondataiból. Ilyenkor meg hát senki sem mert szólni neki, mert nem akarják megsérteni, másrészt meg mégis csak a kapitány.

Nem beszélhetnek vissza neki, így inkább csak végig hallgatják. Még akkor is, ha annak a mondani valónak olykor semmi értelme sincs.

-Nos, reggel, amikor felkeltem – kezdi -, elkezdtem szelektálni a nagyapám régi holmijait a kabinomban. A dolgai egy nagy ládában volt, ami szintén eléggé régi volt. Mindent találtam ott, amit nem akartam azt is, mint például régi órát, ruha neműket, köztük is a lyukas zoknikat emelném ki, meg még ezekhez hasonlókat, míg rá nem találtam erre. -mutatja a papírost.

Azuma tekintete még kérdőbbé vált, mint aki életében először lát ilyet, holott számtalanszor nézegetett már ilyen papírokat. Főleg, amikor Akemi ráaggatta a rendszerezésüket. Mindeközben végig a tekercset nézte, mely Akemi kezében pihent. Nem volt biztos abban, hogy mi lehet a papírra írva. Azért volt pár tippje, mégis inkább úgy volt vele, hogy rákérdez, nehogy butaságot mondjon.

-Értem. És tulajdonképpen mi is ez?

-Ez egy térkép, Te balfácán! Egy térkép! -kólintotta fejbe a nő a fiút értetlenkedése miatt. -Biztosan a nagyapám kincsét jelöli az a piros „X”. -magyarázta, ahogy szeme előtt már látta a sok kincset, amit az a titkos sziget rejteget, így gondolataiba mélyülve elmosolyodott.

Egy gond viszont akadt. Maga az „X” egy olyan szigeten volt, amivel semmi baj nem lett volna, ha nem a Fehér-tengeren helyezkedne el. Ugyanis a Nagy Kalóz Háború után a Hadi Rendőrség vette át az uralmat Chiasa felett, és mivel már nem viselkedtek egyenlőként, ezért bevezették, hogy a kalózok csak a Fekete-tenger területén hajózhatnak. Viszont a Fehér-tenger ezen határon kívülre esik, így ahhoz engedélyt kell kérniük, hogy kihajózhassanak. De ez nem olyan egyszerű, mert ha elmondanák az okát is, hogy miért akarnak oda menni, akkor nem csak, hogy nem kapnak engedélyt, mellette még a Hadi Rendőrség markát ütné a kincs. Nehéz döntés áll Akemiék előtt és ezt mind a ketten tudták, így egy időre csend telepedett közéjük, hogy mind a ketten gondolkoztak. Azuma a Hadi Rendőrségtől rettegett és elképzelte, hogy lecsukja őket a Főkapitány, pedig még egyszer sem látta Őt. Eközben kapitányát nézte, s maga a kapitány a térképre tekintett melyről tudták, hogy sosem követhetik a kincsig, és mégis Akemi-nek támadt egy ötlete, ami nem volt túl jó, de abban bízott, hogy talán összejöhet. Tekintetét ezt követően Azuma-ra szegezte, és mélyen a szemébe nézve beszédre nyitotta száját.

-Mi lenne, ha hazudnánk a Hadi Rendőrségnek, hogy megadják az engedélyt? -tette fel kérdését a nő, mire Azuma rögtön felháborodott, de még nem szólt semmit. -Majd azt mondjuk nekik, hogy szeretnénk kicsit kikapcsolódni, és hogy az egyik szigetre amúgy is el kell vinnünk egy-két dolgot.

-Mi?! Hazudjunk nekik emiatt a térkép miatt, amiről azt sem tudjuk, hogy igazi-e?! És mi lesz, ha lelepleznek?! Vagy ha nem bíznak majd meg bennünk és kísérőt állítanak mellénk?! A Hadi Rendőrség rendkívül veszélyes! Ha rajta ütnek szabály szegésen, vagy hogy hazudtunk, akkor börtönbe küldenek mindannyiunkat! És a szabadsága fontosabb a legénységnek, mint az a kincs, ami lehet, hogy nincs is! -aggódott a fiú, és ez minden ilyen helyzetben így volt.

Azuma bár lusta volt, attól még sosem bírt hazudni senkinek, mindig őszintén beszélt bármiről is volt szó. Jó gyerek volt és szerette a Granlandia legénységét, hiszen már az évek alatt jó barátságot kötött velük. Még a fiatal kapitány asszonnyal is, akit szintén nem akart a beleegyezése miatt bajba sodorni. Tudta, hogy Akemi nem lesz képes annyiban hagyni a dolgot, így nagyon félt, hogy mit fog reagálni a kapitánya erre a felháborodására. És igaza is lett... Akemi képtelen volt arra, hogy semmibe vegye nagyapja régi térképét, és eldobni a zsarnok Hadi Rendőrség miatt.

-Nem érdekel! Majd valahogy megoldjuk ezt is! Hiszen együtt eddig mindig mindent megoldottunk. És gondolj bele, ha az a kincs tényleg létezik... Akár meg is vehetnénk belőle az egész Hadi Rendőrséget! -nevette el magát. -Lefizetnénk a Főkapitányt és elküldenénk nyaralni az egyik messzi szigetre!

-Igaz... De... -fejezte volna be mondatát Azuma, ám csak elhalkult a végére, mert nem akarta tovább folytatni.

Nem szerette volna elrontani kapitánya nagy lelkesedését, még ha a nő maga egy egyáltalán nem jó ötlettel rukkolt elő. Így csak ráhagyta, mire Akemi elrohant, és kicsivel később összehívatta az egész legénységet a hajó fedélzetére. Mind aki ott volt ámuldozva figyelte a kapitányt, amint az örömeiben mosolygott. Ez egy ritka nagy pillanat volt, mivel Akemi kis kora óta alig mosolyog vagy boldog. Hiszen az édesanyja meghalt korán, apja pedig nem volt vele túlzottan kedves. Őszintén Azuma már várta, hogy ki fogja feltenni a „miért”-tel kezdődő kérdését és nem kellett sokat időznie miatta. Az első felszólaló Gakusha Baku volt, bár nem volt ez olyan meglepő. Ő lezser, igazi fiatalos stílusú és igen nagyszájú is. Bár két évvel idősebb Azuma-nal, azért felnőtt módjára is tud viselkedni. Viszont ezt az oldalát ritkán "használja".

Ő a legénység „legmenőbb” tagja, még ha eddig senki sem keresztelte el annak. Rövid, barna haja eltakarta bal szemét és az öltözéke is mindig teljesen barna volt, egy-két kivétellel.

-Miért hívatott minket, Kapitány? -kérdezte, amire egyből kapott választ.

-Nos, mielőtt kikötnénk, szeretném közölni veletek a velem történeteket. Ma kutattam a nagyapám régi holmijai közt, és találtam ezt azt. A lényegesebb, hogy egy térképet is, ami egy szigeten jelöl egy kincset. A gond csak ott kezdődik, hogy a sziget maga a Fehér-tengeren van, így a kihajózáshoz engedélyt kéne kérnem. Ám, ha megmondanám az adott okot a Hadi Rendőrségnek, akkor féltő, hogy nem csak nem adnának engedélyt, de még el is vennék tőlünk a kincset. A kérdésem az lenne, hogy benne lennétek-e abban, hogy amint kikötünk Chiasa szigetén és felpakoltunk, egyből indulnánk is az útra titokban a Hadi Rendőrség tudta nélkül. És ha valaki kérdezi, akkor csak több napos kihajózásra megyünk.

-Én nem tartom jó ötletnek. -szólt közbe

Ő a legénység „falka” tagja viccesen mondván, mivel ő egy kutya. Igen ez kissé furcsa lehet elsőre, de Kanji tényleg egy két lábon járó, emberi ruhát viselő, beszélő kutya. A csapat legokosabb és legbölcsebb „embere”.

Az egyedisége az, hogy sosem hord csizmát vagy cipőt, jobban szeret csupaszt tappanccsal járkálni; Túlzott aggódottsága végül itt is megmutatkozott, mint minden más ilyesfajta helyzetben. -Mi lesz, ha rajta kapnak minket? Magamat nem sajnálom, mivel már lassan egy vén kutya leszek.. De előttek még ott az élet, és személy szerint nem szeretném, ha börtönben töltenétek el azt.

-Nyugalom. Erre is gondoltam. De majd óvatosak leszünk! És együtt megoldjuk majd! -próbált lelkesítően beszélni Akemi.

-Én benne vagyok! -mondta Baku. -Végre megmutathatjuk a Hadi Rendőrségnek, hogy milyen fából faragtak minket!

-Részemről mindegy, hogyan döntötök, én benne vagyok. -szólt Hatakeyama Shizuka.

Ő nemrég jött a legénységhez. Még fiatal, egy idős Azuma-val és még is hófehér haja van, ami két kontyba van neki felkötve. Elvileg szökevény és a Hadi Rendőrség keresteti, de emiatt maszkot hord, más frizurát visel, s álnéven szólítjuk, ha kell, bár általában nem szokott kimozdulni a hajóról. Azt nem tudja senki, hogy mi révén keresik a lányt, de ha egyszer elfogják, az a szabadságába is kerülhet. Legalábbis Shizuka elmondása szerint ez történne.

Végül Azuma is beleegyezett a sunyi tervbe, és mikor a beszélgetés véget ért, a fiú a hajó oldalához sétált, majd megtámasztotta fejét, amint búsan nézte Chiasa egyre csak közeledő partját. Éppen azon tűnődött, hogy vajon jó ötlet volt-e belemenni a dologba, mikor Shizuka lépett mellé, és szintén a tájat kémlelve megszólalt. -Vajon a Hadi Rendőrség mit lépne akkor, ha megtudnák, hogy mi már a Fehér-tengeren hajózunk? - kérdezte, mire Azuma látszólag meglepődött, majd a lányra tekintett.

-Nem tudom... -válaszolta lehangoltan.

-Én kíváncsi lennék, hogy mit reagálna rá az első/vezető osztag kapitánya. -jelent meg egy halvány mosoly Shizuka arcán, amit persze nem lehetett látni a fekete maszkjától.

Azuma kérdezett volna valamit tőle ezzel a mondatával kapcsolatban, ám ekkor a hajó megérkezett a kikötőbe, és a legénység megindult le a hajóról a szárazföldre. Akemi elment a nagy piacra körül nézni, Baku megkereste az első kocsmát, Kanji pedig a kapitány után rohant. Így a hajón csak Azuma és Shizuka maradt. Egyikőjük sem tudta, hogy hova menjen és mivel a lány nem akarta lebuktatni magát, így megkérte Azuma-t, hogy maradjon itt vele, szóval a fiúnak pont kapóra jött, hogy nem kellett elmennie sehová. Miután kettesben maradtak odaléptek a hajó oldalához, ahol nemrég beszélgettek, és folytatták mondandójukat.

Mindeközben egy nagy rangú személy sétált arra, még hozzá nem is akárki, és pont meglátta a két fiataalt. A titokzatos személy kérdés nélkül lépdelt fel a Granlandia fedélzetére, úgy gondolván, hogy ellenőrzi az imént érkezett hajót. Az ott tartózkodó két személy nem vette észre, hogy valaki más is van már a hajón, így vígan beszélgettek a rájuk váró útról. Az ismeretlen ezt hallva közelebb lépett Azuma-ékhoz és beképzelten megszólalt.

-Nocsak, miket nem hallok. Engedély nélkül akartok kihajózni? Titokban? -kuncogott. - Ráadásul a Fehér-tengerre? Most mondjam azt, hogy le vagytok tartóztatva?

Erre Azuma-ék meglepődtek, s lassan megfordultak, de nem bírtak szólni egy szót se. Az ismeretlen kérdő tekintetével várta a két fiatal reakcióját, kik keresték a szavakat, hogy mondjanak valamit. Szívük már a torkukban hevesen dobogott, mikor váratlanul visszajött egy személy, vagyis... Személyek.

-Nem hinném, hogy jártatni fogod a szád. -szólalt meg az ismeretlen mögött Akemi kapitány, mellette Kanji-val.

-Hm? Szóval itt volna a "híres" Akemi kapitány, nemde? Akiről annyi szó esett már. És mégis mi a terve a kapitánynak eme kínos helyzetben?

-Ki a frász vagy te, hogy így merészelsz beszélni a kapitánnyal?!-akadt ki Baku, amint futva megérkezett ő is, mire a kérdezett felnevetett.

-A nevem Mitsuya Koharu. A Hadi Rendőrség 4. osztagának az új kapitánya volnék, örvendek. -csalt egy kegyetlen, ám szórakozott mosolyt az arcára. Mitsuya egy nem igen magas lány, ám jó hosszú, szőke haja van, ami göndör, a vége lilás és két copfba van kötve. A Chiasa szigeti Hadi Rendőrség kapitányi egyenruháját viseli, aminek az osztagához megfelelően citromsárga a csíkozása a gallérjánál.

-Hadi Rendőrség, mi...? -mormogta Akemi, miközben valaki hátulról megfogta a vállát.

Ennek következtében a nő azonnal hátra tekintett. Bár felismerte a mögötte állót, még sem szólt semmit, várva a következményeket, és a váratlanul érkezett, nem szerint férfi megjelenésének magyarázatát, okát.

-Bízd csak rám őket, Mitsuya. Majd én gondoskodom a büntetésükről. -szólt meg újonnan érkezett. Mondatai nem igazán tetszettek a 4. osztag Kapitánynak, de végül vállat vont, és választ adott.

-Felőlem. De a te felelősséged! Mellesleg a hajójukat elkobozom, hogy ne tudjanak elmenni. Ja, és mellette megtiltom, hogy hajóhoz jussanak. -mondta Koharu, minek következtében Akemi volt az, aki hirtelen felháborodott.

-Még mit nem! Ez az én hajóm, és-fejezte volna be, de Kanji a tekintetével jelezte neki, hogy inkább ne folytassa, így mondata félbehagyott maradt.

-Netán börtönbe óhajtasz menni, Akemi? Mert akkor nagyon szívesen elintézem neked az oda utat. -vágott vissza Koharu, mirecsend lett.

Az ismeretlen férfi elindult, aki után Akemi ment, miközben nem is adott választ az imént visszavágó félnek. A kapitányt pedig a legénység többi tagja követette. Útjuk olyan volt, mintha majd nem az egész szigeten át mentek volna, ami igazából csak a sziget belvárosáig vezető út volt. Ott egy hatalmas épület állt, ahova be is mentek. Azuma kíváncsian várta, hogy mikor esik vajon szó arról, hogy hol is vannak, és hogy ki az a számára ismeretlen férfi. Mikor beértek egy előtéryszerűségbe egyből egy lépcső felé indultak, ami felvezette őket a 8. emeletre, ahol pedig egy irodáig sétáltak, majd be is léptek oda. A férfi leült egy íróasztal mögött elhelyezkedő székbe, majd a többiekre tekintett. Pontosabban Akemi-re inkább, miközben komoly tekintete helyett szúrós szemekkel bámulta.

-Te teljesen megőrültél?!-tette fel első kérdését, amire az említett csak vállat vont, így folytatta. - Börtönbe is kerülhettetek volna, ha nem jelenek meg és veszek magamhoz! Még is, hogy a fenébe jutott az eszedbe az, hogy pont most kihajózz a Fehér-tengerre?!

-Ne légy ilyen lekezelő! Mellesleg mi közöd van ahhoz, hogy én mit teszek, he?! Egyébként is nem az én hibám miatt lepleződünk le! -tekintett mérgesen a nő Azuma-ra és Shizuka-ra, kik fejüket lehajtva álltak kicsit arrébb a többiektől.

-Nem volt szándékos... -mondták halkan egyszerre, mire Akemi felsóhajtott.

-Mindegy is, ilyen ne forduljon elő többet! Nincs kedvem állandóan utánad rohangálni! Még csak most tértél vissza, de már is a feje tetejére állítasz mindent... -tért a lényegre a férfi, miközben lekezelő jelleggel szidta le azt, kinek szavait szánta.

-Ne kezelj gyerekként, Sousuke!-mordult fel a kapitány.

-Nem kezellek gyerekként!!-állt fel a Sousuke nevezetű az asztalra csapva két kezét. -Csak szimplán aggódok érted!

-Nem kértem, hogy aggódj értem... -fordította el a t

-Elnézést, hogy közbe szólok, de illőnek tartanám a bemutatkozást, ha nem okozna nagy problémát, mivel nem igazán ismerjük még egymást. -szólal meg Kanji, ahogy feltette az egyik mancsát, miután megunt a felesleges, gyerekes vitát. ekintetét Akemi.

-Rendben. -mondta Sousuke, majd a többiekre tekintett. -Ő az asszisztensem, Shiba Toshiko.

-Asszisztens?! Azt hittem, hogy nem alázol meg ennyire mások előtt!!

-Miért?! Most mi rosszat mondtam?!-ugrottak volna egymásnak, ha Akemi nem szólt volna közbe.

-Kötelesség? Azt hittem nem kötelezed el magad semminek sem.

-Khm.. Nem mondanám elkötelezettségnek. Inkább csak egy rám erőszakolt küldetés...

-válaszolta komolyra váltva Sousuke, mielőtt köhintett egyet, mint ha ki kérné magának.

-Milyen küldetés?

-Gondolom mind ismeritek a Sassā birtokot, igaz?

-Azt a sok nyuszt egy helyen? -nevetett fel Baku. - Naná! Mind olyan kis puha...

-Természetesen, de miért? -szólt Kanji is.

-A birtok fejének a lányát elrabolták, és a tettes a Fehér-tenger felé tart az információink szerint.

-Oh, igazán? -teszi fel kérdését halkan, egy sunyi mosolyt csalva arcára Akemi.

-És ki volt a rabló? -élénkült fel Azuma, Sousuke-re nézve, miközben valami végig rázta. Talán egy rossz érzés? Igen, valami olyasmi lehetett.

A Zugaikotsu kapitánya... -válaszolta Toshiko.

-Ki gondolta volna... -rázta a fejét Kanji.-Csak a baj van azzal a kapitánnyal. Nem bírja ki, hogy ne rontsa a helyzetet. Így is a nyakunkon a Hadi Rendőrség, de ezzel még egy lapáttal rátesz.

Mind gúnyosan néztek maguk elő bámulva, amint kimondta Kanji utolsó szavát is. Egyedül csak Azuma nem tudta, hogy kiről is van szó, de nem kérdezte meg, mert úgy érezte hülyének néznék miatta. Majd megkérdezi, de nem most, és nem ilyen körülmények között.

-És hogyan óhajtod megmenteni azt a lányt? -támadt egy ötlete Akemi-nek, mielőtt feltette kérdését.

-Egyértelműen kihajózok a Fehér-tengerre. -mondta Sousuke.

-És megkeresed őket?

-Ha kell napokig is keresem őket...

-Ho~~ akkor közben miért nem viszel el minket a célunkig?

-Felejtsd el. -válaszolta cseppet sem boldog hangszíval.

-Mert? Miért is? -akadt ki Akemi.

-Egy: kötnek a szabályok, és nem szegem meg azokat, se nem veszem semmibe, mint te.; Kettő: nem fogok „kincs ami nincs”-et játszani. Remélem érthető, hogy nincs kedvem hergelni a Hadi Rendőrséget.

-Nem! Mi az, hogy nincs kedved hergelni a Hadi Rendőrséget, he? Csak úgy hagyod, hogy befolyásoljanak? Amúgy is jössz nekem eggyel! - mondta durcásan a Granlandia kapitánya.

-Hah... -sóhajtott a férfi, s közben felállt, és Akemi-hez sétált. -Legyen. De nem vállalok felelősséget értetek.

-Azt lesheted, már elvállaltad azt a bizonyos felelősséget értünk, még annál a Mitsuya csajnál. - csalt újfent mosolyt az arcára a nő.

Sousuke csak bámult rá egy ideig érzelem mentes arccal, majd megindult az ajtó felé. Azuma nem tartotta jó ötletnek az újabb szabály szegést, de főként azt nem értette, hogy a kapitánya hogy képes így rávenni mindenkit arra, amire akar. Kanji-n is látszott, hogy nem tetszik neki a dolog. Ezt egy gúnyos, de még is meglepett tekintettel mutatta ki. Baku elmosolyodott, Shizuka-n pedig nem lehetett eldönteni, hogy örül vagy sem fekete maszkja miatt.

-És most? Hova megy kapitány?!-rohant az említett után Toshiko.

-Van még egy-két dolgom. -válaszolta Sousuke, miközben a folyosón sétált tovább.

-És mi? -kérdezte Akemi, majd a férfi után futott, de esélytelenül, mert a férfi már nem adott kérdésére választ.

-Ti csendben, Toshiko segítségével felszöktök a hajómra. Ha lebuktok, annak következményei lesznek, szóval, ha lehet, akkor ne szúrjatok ki velem. A ti érdeketekben is.

Ekkor Akemi meghökkent, majd megállt, s nem követte tovább Sousuke-t. Azuma mellé állt és rá tekintett, várva a reakcióját, ám a fiú meg volt illetődve, így nem mondott semmit.

-Akkor kövessetek! -mondta Toshiko, s megindult az egyik folyosón.

Majd nem végig azon az úton haladva újfent a kikötőben kötöttek ki. Figyelembe véve a Hadi Rendőrség 4. osztagát óvatosan felszöktek az Okuzako fedélzetére. Maga a hajó majdnem ugyanúgy nézett ki, mint Akemi hajója, viszont sötétebb fából volt készítve és idősebb is volt nála, ezzel egy másabb, nyugodtabb, de nem annyira vidámabb hangulatot adva a rajta tartózkodó személyeknek. Ott aztán a hajó belsejében található kisebb kabinokba mentek. Akemi külön szobába ment, Baku és Kanji is választottak egy kabint, majd Azuma és Shizuka is. Az utóbbiak, amint beléptek a sajátjukba megálltak. Pár másodperc gondolkodást követően a fiú leült egy ágyra, ami a helyiség bal oldalán helyezkedett el, a lány pedig egy székre, ami a kabin közepén volt. Egyikőjük sem szólt a másikhoz, mert nem tudtak mit felhozni témának. Végül Azuma nyitotta beszédre száját, miután úgy döntött, hogy most teszi fel kérdését az ismeretlen hajó kapitányról.

-Csak én vagyok ilyen szerencsétlen, hogy nem ismerem, nem tudom ki a Zugaikotsu kapitánya? - kérdezte kissé furcsa, gúnyosnak látszó hangszíjjal, mire a szobában lévő kérdezett elnevette magát.

-Nem vagy az. -kuncogott-A Zugaikotsu kapitánya Mizumaki Kayeno. Kinézetének képzelj el egy két lábon járó, beszélő rókát. Sunyi, beképzelt tekintettel, és alattomos, személtáda mosollyal. Bunkó, lenéző, beképzelt, nagyszájú, de „sütni valója nincs” jellemmel.

-Na, nem... Azt még elhittem, hogy Kanji San egy kutya, de hogy egy beszélő róka is... Egyáltalán még abban sem vagyok biztos, hogy el tudtam hinni, hogy léteznek beszélő nyuszik. Mert hogy elképzelni nem tudtam, az is biztos... -értetlenkedett Azuma.

-Hát, ha hiszed, ha nem, mind létezik. Majd, ha a saját szemeddel látod őket, akkor talán hinni fogsz nekem. Amúgy olyan furcsa, hogy te semmi ilyesmivel nem találkoztál még... Hol éltél eddig? - akadt ki a lányt, miközben a fiú mellé ült.

-Az, hogy nem találkoztam ilyesmivel az nem teljesen igaz. Mellesleg egy messzi szigeten éltem eddig. A szüleimet hamar elvesztettem. A kalóz háború vége felé vették életüket. Azt követően egy férfi vett magához, aki Akemi kapitány egyik ismerőse volt. Azt mondta kalóz lesz belőlem. Persze sok választásom nem volt, vagyis nem fogadta el, ha máshogy akartam dönteni, pedig elhiheted, hogy a nyugott életet választottam volna...

-Oh, te szegény~-mondta kuncogva Shizuka cukkolva ezzel a fiút, aki egy gúnyos mosollyal reagált rá.

-Ha ha ha.. Képzeld el, hogy reggeltől estig edzenem kellett. Aztán kerültem ide, Chiasa szigetére, majd Akemi kapitányhoz. A többit meg már tudod.

-Értem. Rossz lehetett szülők nélkül. Engem utált az apám kezdetektől fogva, mert szerinte miattam hagyott ott minket az anyánk. Mindig is a kalóz élet érdekelt. De a gyökér apám rám akarta erőszakolni a saját munkájának vezetői szerepét, hogy még véletlenül se legyek az, ami szeretnék. Utálom azt a munkát, így elszöktem... Akemi magához vett, azóta vagyok itt.

Azuma kíváncsian hallgatta végig a lány szavait. Mindig is érdekelte Shizuka életének előzményei, mielőtt idejött a hajóra, és most tessék itt van az alkalom, hogy megtudja. Amint a látta, hogy a lány végzett, azonnal válaszolt rá.

-Értem. Sajnálom, neked sem lehetett olyan fényes gyerekkorod.

-Igen... De legalább nekem élnek a szüleim... Örölnöm kéne nekik... De nem

Megy...

A fiú ekkor még szeretett volna kérdezni valamit, s vigasztalni a szomorú hangulatú lányt, ám arra lettek figyelmesek, hogy a hajú megindult. Mind a ketten felpattantak, s a fedélzetre siettek. Sousuke állt a kormánynál Akemi társaságában, s magán a fedélzeten pár, számukra ismeretlen személy tartózkodott, miközben a hajó egyre csak távolodott a parttól. Mindeki tudta, hogy innentől kezdve nincs visszaút.

Mindeközben valahol máshol, azon belül is egy hatalmas épület legfelső szintjén, egy irodában valaki az egyre csak távolodó hajót figyelte, min hőseink tartózkodtak. A titokzatos személy semmit mondó tekintettel bámulja a cselekményeket, amikor egy lány ront be hozzá.

-Kapitány! Kapitány! B-Baj van! A-az Okuzako legénysége elindult a küldetésre, ám a 4.osztág kapitánya, Mitsuya Koharu jelentése szerint pár szökevény is tartózkodik a hajón! Ráadásul a Fehér-tengerre hajóznak engedély nélkül! És-és elvileg egy kincset keresnek! És-és...! -fejezné be, ám akihez szólnak szavai ebben a pillanatban megfordul, s a lányra tekint, kinek megakad a hangja.

-Igen, tudom, látom Aika. Nem vagyok vak. -mondta, miközben a lány mellett elhalad, s kimegy az ajtón. -Azt tanácsolom, hogy ne igyál annyi kávé. Túlságosan is túlpörögsz.

-D-De Kapitány Úr! Most hova megy? -fordul utána a lány.

-Megyek és intézkedem. Hiszen az a dolgom, nem? Minek sietni, ha úgy is elkapom a prédám? - teszi fel kérdését, majd elmegy.

-Lenyűgöző...-hallatszik hangja az otthagzott lánynak, ki száját tátva hagyva néz

a már rég elment személy után, miközben meg igazítja szemüvegét. -Nem is

ittam kávét...-fűzi hozzá, amint elgondolkozik.

A VÉG SZERÁFJA

FOGSÁGTÓL A BOSSZÚIG

Történetünk elején egy **vírus** üt be, ami minden **13 évnél idősebb embert megöl**. Ezt kihasználva az eddig rejtőzködő vámpírok ellepik a világot és leigázzák azt. A túlélő gyerekeket fogságba ejtik azzal az ígérettel, hogy a vérükért cserébe megvédik őket. Ezen gyerekek között van **Yuichiro és Mikaela** is, akik árvaházból kerültek a vámpírokhoz más gyerekekkel. Egy családként élik napjaikat, amikor is Yuichiro megleléli, hogy az őket fogságban tartó lényeknek vannak kiszolgáltatva.

Mika egyik este egy térképpel és egy fegyverrel tér vissza kis „otthonukba”, amiket a **hetedik vámpír őstől, Ferid Bathory-tól** lopott. A gyerekek megkezdik szökési tervüket, ám a bejáratnál az imént említett vámpír az útjukat állja és mindenkit megöl, kivéve Yuichiro-t, aki elmenekül. A fiú kint találkozik egy **Ichinose Guren** nevű felnőtt férfival és csatlakozik a japán birodalmi démonhadsereghez. Ott új barátokat szerez és bosszút fogad az összes vámpír ellen, hogy megöli őket, amiért megölték a családját. **De vajon mi fog történni ezek után?**

Emberek VS Vámpírok

Anime & Manga

Bár lehet, hogy az opening nem fog elsőre tetszeni, de adj az animének egy esélyt, mert **tuti, hogy nem bánod meg!** Már az első epizód **elégge eseménydús**, és ez még csak a kezdet! Pár váratlan fordulat és szinte biztosan lesz egy-két jelenet, ami még meg is nevette. Maguk a karakterek egyediek és a helyszínek hátterei is nagyon szépen ki vannak dolgozva. Ellentétben a zenéssel. Maguk a háttérzenék szuperek, ám, ahogyan azt az elején említettem, az openingek talán lehetettek volna izgalmasabbak is, esetleg egy másik zenével. De ez már csak személyes vélemény. (Nem mintha nem hallgatnám meg az openingeket minden alkalommal :D)

Szóval, ha szereted a vámpírokat (Én például Ferid fan vagyok, bár ez mellékes :3), a harcokat, a vicces pillanatoktól a komoly és megható részekig, akkor az Owari no Seraph nem maradhat le a listádról!

Anime

CÍM: Owari No Seraph

ÉV: 2015

RENDEZTE: Daisuke Tokudo

STÚDIÓ: Wit Studio

HOSSZ: 2X24 Epizód

